

(reportáž z koncertu bratří Ebenů v KC Vltavská)

Kdysi jsem si do budovy na Bubenském nábřeží v Praze 7 chodíval kupovat tramvajenku. Tehdy se jí říkalo Elektrické podniky a byla postavena před II. světovou válkou na základě projektů Adolfa Benše a Josefa Kříže a byla a je klenotem moderní pražské architektury. Čas ale běžel a dnes chodíme pro „open tramvajenky“ jinam a ze sálu v přízemí budovy zní často hezká muzika. Název byl změněn na Kulturní centrum Vltavská a na Tři krále, kdy se schylovalo k dešti a následně k námraze, jsem seděl ve velkém sále a těšil se na vystoupení kapely bratří **Ebenů**

. Ti vystoupili jako poslední účinkující festivalu Zimohraní, pořádaného panem Lubomírem Čížke

m. Před Ebony vystoupil v čase Vánoc ještě soubor Chorea Bohemica a Kühnův dětský sbor s Komorním orchestrem Praga Camerata. Na jaro chystá pan Lubomír Čížek další akci, takže je na co se těšit. Pro mě je pátý ročník Zimohraní milým objevem dalšího člověka, který umí udělat sobě i jiným radost.

Totéž se lze říci o bratrech Ebenech. Historie tohoto tria, v průběhu času doplněného muzikanty z kapely Vladimíra Mišíka Etc. a kontrabasistou Jaromírem Honzákem, je na dlouhé povídání a myslím, že většina čtenářů ji zná. Tříkrálový večer, který byl zakončením Zimohraní, hostil na pódiu krom herce, skladatele, textaře, moderátora a muzikanta Marka Ebena, jeho bratra Davida - pedagoga a muzikanta Scholy Gregorians Pragensis, matematika Kryštofa, baskytaristy a občasného akordeonisty Etc. Jiřího Veselého, za slepeným plexisklem ukrytého bubeníka Etc. Jiřího „Zelí“ Zelenky, kytaristy Etc. Pavla Skály ještě kontrabasistu Rostislava Uhríka. Posledně jmenovaný vystupoval s Ebony ten večer podruhé, když zaskakoval za Jaromíra Honzáka. Začátek koncertu byl trochu opožděn. Jak řekl Marek Eben úvodem, mohly za to „kabáti“, protože šatna byla malá a diváků ve frontě hodně.

Vidět a slyšet živé Ebony není tak jednoduché, protože hrají pro potěšení a nemají diáře nabitě šňůrami. Od vítězné porotní písně Stýskání z roku 1979 uplynulo hodně vody a v roce 2008 Ebeni křtili v pořadí čtvrtou desku **Chlebíčky**. Jak řekl Marek Eben, kapela se nechce vracet k milostným motivům prvního, ještě vinylu, s názvem Malé písně do tmy, právě pro přibývajících léta. Páteř vystoupení proto tvořily především písně z Chlebíčků. Na úvod zazněla jemná a

citlivá píseň

Za malou chvíli o tichém povídání a

tichém souznění. Pro písně Ebenů, převážně z autorské dílny Marka, je typická lidskost, nadhled, jemný humor a smysl pro neurážející parodii. Vše je nesené zpěvem Marka

Ebena, více než hereckým zpěvem a méně než na odiv stavěným pěveckým výkonem. Pěvecký projev se vznáší na vlnách hudby interpretované špičkovými hráči. Z „nostalgické kapsy“ je nádherná píseň *Nikdo to nebere* o lidské osamělosti a čekání na jediné lidské slovo, byť jen v telefonu. Jemná parodie je zastoupena dnes již legendární

Trampskou

, kdy členové kapely se změní na kamarády Sklíčka, Troubela či Máňu s vytleskávanými ovacemi na sólo Jiřího Troubela Veselého na ukulele či na zvuk pravého osadní lapsteelu v rukou Pavla Sklíčka Skály. V dýmu osadního ohně zní nádherné rýmy „nevadí- kapratí“ a létají vpravdě filozofické otázky: „

kam deš a co seš

“. Vše napsáno tak, že urazit by se mohl opravdu jen trouba, tedy ne Troubel. Totéž platí o *Folklorečku*

reagujícím na „šohaje v čižmách, hej“, původem z Libně a z Nuslí. Když jsem poprvé slyšel parodii na Pražáky v písni *Je to takové*, dávám si jako „

Pražák původem z Podolí

“ pozor na slovo „takové“ či „pokleslé“. Píseň Já na tom dělám s představou, jak kolem brousí pověstní „voni“ by si mohl zpívat každý, kdo slibuje, neplní a chybuje, protože sliboval. Některé písně na deskách jsou na jeviště bezezbytku nepřenositelné, resp. nelze s sebou vozit interprety osobně. Mezi takové patří

Vidíš, vidíš

na desce s Ivou Bittovou či další živá legenda

Houston

, kde manželské dotazy v podání Jaroslavy Kretschmerové, zda kosmonaut volal tchyni či zda má s sebou slipy, znějí ze záznamu. Stejně jako se v této písni pozná každý služebně starší manžel, pozná se i v písni *XL*, neboť oblečení se dělá stále menší, alespoň mužské. V písni *Sloni*

, z desky

Havěť všelijaká

, musel být změněn text, neboť slon africký se musel na zásah znalce z řad posluchačů stát slonem indickým. No, o pozorných posluchačích i čtenářích by se dalo dlouze povídat, ale oběma patří dík. Všechny jmenované písně ten večer zněly a na dramaturgickém pořadí nezáleží, všechny potěšily, pohladily nebo rozesmály.

Příjemné Zimohraní s Ebony

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 10 Leden 2011 15:24

Na závěr se diváci jemně kolébali v *Houpacím křesle* a zavzpomínali na Vánoce, nedávno minulé, v písni *Koleda*, která je z rodu koled od Michala Němce či Petra Skoumala.

Večer skončil, venku to klouzalo jako to klouže na ledové ploše nedaleké Štvanice, ale vše bylo zastíněno tím krásným večerem - Večerem tříkrálovým.